

Казоватъ, че причина та на това је голѣмо то значенне на ближната столицина въ търговско и политическо отношение. Жителити, които би могли да населятъ съ сполука тиа пусти мѣста и да се ползоватъ отъ богатство то, което би могло да имъ даде хубавата земя и штастливий климатъ, прѣдпочитатъ да се стичатъ за промисельта си въ Цариградъ, дѣто се печали по-лесно, и животътъ је по-подвиженъ.

Распитвахъ за население то въ тиа мѣста; казаха ми, че то је съставено отъ тиа народности; гръци, черкези и съвсѣмъ малко българе; че търговина та и промишленностьта та тадѣва са твърдѣ слаби. За образование то и развитостьта тиа мѣста не можеха да се научатъ положително, нъ то је явно отъ съгдостьта въ население то и промишленностьта.

Последнити станции прѣминахми съ една силна бързина, зашто то мѣстностьта камъ Кабакча и Сенекли става по-угорна.

Отъ Четалджа до Сенекли околностьта је съшто така дива и пуста. Населението је рѣдко, смѣсно и лѣново. Въ последнити години тукъ са се населили доста черкези.

Близу до Сенекли азъ съзрѣхъ развалинити на прочута та Анастасова стѣна, която била въздигната едно врѣме отъ Чърно море до Мраморно и отдѣлала ю.-источний аглъ на тогавашната византийска държава отъ нападането на варварити.

Голѣмий тона трудъ, ако съдимъ по думити на византийскити лѣтописци, билъ извършенъ въ едно отъ най-критическити обстоятелства на Византия, когато отъ камъ Дунавъ задавали страхъ нови нашествина. Тринадесетъ вѣка са се изменили отъ тогава. Рѣка та на врѣмето, която не штади ништо и противъ която ништо не уцѣлава, прѣобърнала въ пустинни развалини, които за днешний човѣкъ не служатъ за друго, освѣнъ за направа та или подправка та на своята полурастурена колибка. Чудни събития, чудни врѣмена! Не је ли земята поприште, на която народити миноватъ единъ слѣдъ другъ, за да си изиграатъ трагическата роля и да исчезнатъ единъ слѣдъ другъ, за да дадатъ мѣсто на нови, ядвамъ ли съ по-голѣми задатъци за дълговѣчность!

Сенекли, както и всичкити споменати станции, је расположено на сгодно мѣсто. Оште като приближавахми, на очити ни се прѣдстави едно доста широко поле, което се протека до Одринъ и отвѣдъ до Пловдивъ. Това поле неприличаше вече на